

Kedves barátaim!

Elképrázatos élményekben részesültem, gazdagodtam az elmúlt nyáron és ezektől senki meg nem foszthat nem veheti el tőlem, cipelhetem őket nagy örömmel az éteren át, siron túl is magammal vihetem.

Akropolisz, Parthenon, Pireusz, Voula, Kifisia, Monastiráki, Plaka, Attiki, a múzsák dombja stb. Bécsből indultam különleges kedvezményes olimpiai vonatjeggyel ami érvényes volt az IC-re is, oda-vissza mindössze 190 euróba került. A hosszú út egyedül eléggé unalmasnak tűnt de a gyors változatos táj, helyek, emberek cserélődésével és a térképkönyvet nézegetve, hogy pontosan merre is vagyok az adott pillanatban, véletlenszerűen egy édesapámról készített arcképet, fényképet találtam benne. Ő sajnos már csak könyvjelző szerepében nézhetett rám, így időnként elkerülhetetlenül, vitatkoztam vele gondolatban, mindenről ami körülöttem, velünk a családdal, velem történt és oly hamar továtúnve eltelt, letelt.

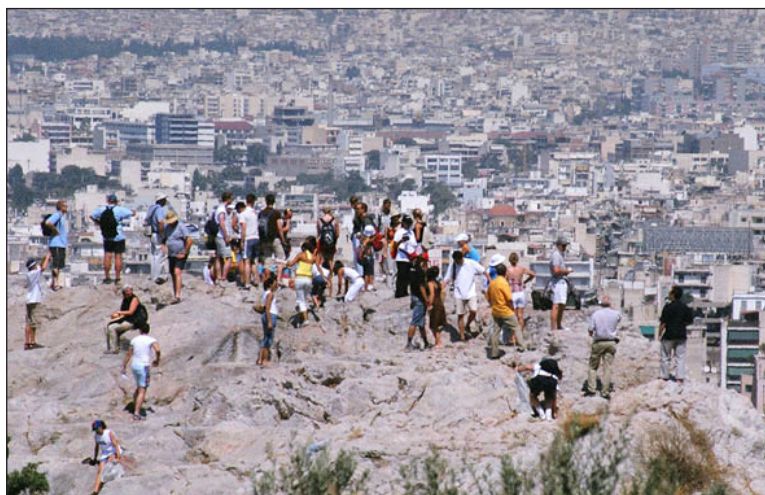
Athénba délután érkezett be a vonat. Kevés angol, német tudásommal kibogoztam, kb. merre van a magyar szurkolótábor Vouliághmeniben. Mivel pontos címem nem volt és igen későn érkeztem a nagy városnegyedbe arra gondoltam, hogy a csomagomat még mielőtt leáll az éjszakai forgalom az állomás csomagmegőrzőjében hagyom. Aztán elindulok a közelében egy éjszakai szállást keresni, mert a következő nap könnyedén rátalálhatok a sátoztáborra. Így elmélkedve igyekeztem az egyik földalattival megközelíteni célpontomat, mindössze két csomagom volt, hátizsákom és a kézitásám. Egyik helyen át kellett szállnom egy másik járatra s ahogy beléptem a metró kinyílt ajtaján egy idegen elkezdte emelgetni a jobb lábam és valamit talán görögül mondogatott én mit sem sejtve lenéztem, mert arra gondoltam, ráléptem valamire de semmit sem észleltem. Erre a férfi még erőteljesebben megragadta a jobb lábam

és már segítő társa is akadt a másik lábamra. Ebben a pillanatban azt éreztem mintha jóval nehezebb lenne a hátizsákom, szerencsémre csukódott az ajtó vagy szeretett volna, mert pontosan a hátam és a hátizsákom között kereste az utat. Néhányan elkezdtek mellettem óbégatni és sikoltozni. Én csak akkor jöttem rá, hogy az indulás előtti pillanatban akartak kirántani a metróból, amit talán a visszapillantó tükrökből a vezető észrevehetett. Időt nyerve hamar lecsaptam a lábam, talpra álltam, valamibe megkapaszkodtam. A hátam mögött ismét kinyílt ajtón viszarántottam magam. Ekkor mellőlem a két férfialak kilépett. Az ajtó becsukódott, s ahogy hátra néztem láthattam amint négyen továtúnnek, vagyis a másik két társukkal akik a kicibálásommal próbálkoztak. A

körülöttem lévőek mondták, mutogatták, néztem meg, hogy megvan e még mindenem?

Mit sem sejtve még a rám leselkedő éjszakáról, csak legyintettem magamban mert megijedni sem volt időm, inkább nagy szerencsém volt ezekben a pillanatokban. A z athéni csomagmegőrzőbe elővigyázatossági okokból nem fogadtak egyetlen csomagot sem. Későre járt már, gondoltam jó lenne az éjszakát egy közeli szállodában tölteni. Mindjárt el is indultam a legközelebbi utcába ahol

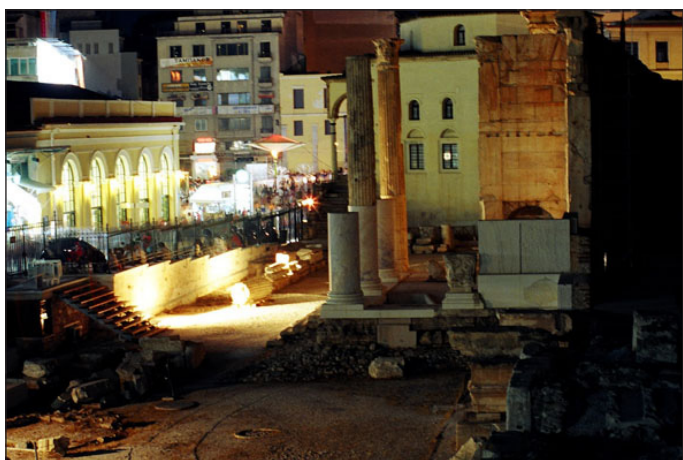
elég Panziók, Szállodák reklám fényei csábitottak. Mikor megtudtam mennyibe kerülnek egy éjszakára, aligha maradhattam volna Athénban három négy napnál tovább a nálam lévő pénzből. Számításaim szerint messze magasabbak voltak az árak. Kis tétovázás után erdélyi módra döntöttem. Biztos ismeritek a fülledt meleg bukaresti éjszakák hangulát, de itt mégmelegebb volt. A hatalmas metropolis nagyon sűrűn lakott főként az állomás környéke az első

kerület. Tétován elindultam ismét a számomra még ismeretlen utcákban, később egy kis templom melletti parkba érkeztem. Éjfél jócskán elmúlt már, letelepedtem egy padra, előhúztam táskámból a magammal hozott üveg Tokaji boromat és a szerencsés megérkezés örömeire megiszogattam. Időközben hátizsákom öveit alulról átkapcsoltam a pad deszkái fölött, fekete váltásom pedig a fejem alá tettem párnaként. Mély álomba merültem, zuhantam! Belső éneket mintha valaki figyelmeztette, noszogatta volna. Hirtelen a síri csendből sugdolózás, tompa zaj nesze riasztott föl, ki sem mertem nyitni a szemem, mert éreztem, hogy valaki, valakik rosszat

akarják. Felpattantam és nagyot ordítottam. Rápillantottam a két sötét körvonatra, akik abban a pillanatban hátra huzódtak, megálltak mozdulatlanul a pad támlája mögött, majd mindkettő elrohant. Leültem és láttam, hogy táskám oldalfiókjai nyitva vannak, üresek. A pad mögé hajolva a tompa fényben az apám

fényképét pillantottam meg. Kisse távolabb megtaláltam a többi kiszedett dolgot egymás mellett szétszórva. Arra gondoltam mi lesz ha vissza jönnek, mivel nem találtak pénzt vagy nagyobb értéket. Hamar előkerestem táskámból svájci bicskámat, kinyitva a zakóm zsebébe rejtettem. Nagy csend volt körülöttem a park melletti utca másik oldalán négy öt emeletes ház csukott ajtajai, tágra nyílt ablakai mögötti függönyök némaságról tanuskodtak. Csak a csend visszhangzott, nem kellett sokat várnom a két ismeretlen ismét megjelent, de nem mögöttem hanem előttem, velem szemben álltak meg. Az egyik igen dühösen, de mérsékelten

erős hangon, görögül mondogatott valamit hozzám hajolva. Arra gondoltam, ha még közelebb jön és támadni mer, kénytelen leszek bicskámmal védekezni ebben a helyzetben. Erre talán azért nem került sor, mert hirtelen megjelent egy harmadik személy aki a rám ripakodóval elkezdett vitatkozni, rövid heves vitájuk verekedésbe torkollott. Én csak mozdulatlanul ülve figyeltem a jelenetet a ripakodó társával szemben.

Ekkor az odaérkezőt a ripakodó leütötte aki a földön elterült, tallpra állási szándékait, pedig jól irányított rugásokkal megakadályozta. Ismét valaki hangoskodva „Police, police“-t kiabálva, közeledett. A két férfialak gyorsan eltűnt a leütött személyt felsegítette az ujjonnan érkező, akinek támogatásával elvonaglott. Üres hosszú másodpercek követték a csendet. Vissza dőltem a padra tünődően magamban, nemsokára egy nyugodt hangon, nyugtatóan, hozzám beszélő görög megközelített és próbálta tudtomra adni, hogy pihenhetek nyugodtan. El is aludtam, mert világosban az utca zajára ébredtem, első gondolataimban az járt, hogy a méj állomból az

édesapám megébresztett és ezáltal megmentett egy nagyobb bajtól. Hamar összeszedtem magam, elindultam vissza az állomás irányába az egyik utca végében már a kávé illata frissítőként becsábított. Itt kiderült, hogy lengyel vendégmunkások szolgáltak föl.

Az első éjszakát átvészeltam és Athén magába fogadott.

Szent meggyőződésemmel, apám elkísért utamon, örangyalként vigyázott rám, ide a misztériumok az ókori Isteneinek városába. Nem is tudom már

mióta nem szürcsölgettem, habzoltam olyan jóízűen

forró fekete kávé levét, illatát mint ezen a napsütésben sziporkázó athéni reggelen. Látták turista vagyok, honnan jöttem, merre megyek, meddig

maradok, kérdéseinek megválaszolása után kiderült, hogy van szabad hely, bérelt szálláshelyeiken és ha akarok öt

eurós napi díjban velük maradhatok. Ugy döntöttem ott maradok bizonyos ideig-óráig aztán szétnéztem a táborban,

ahonnan eljárhatok majd az érdekesebb küzdelmekre. Számtalanszor halgattam végig lélegzet vissza tartva, nagy sport eseményekről az Olimpiáról közvetítő magyar

riporterek hangját rádióból, Erdélyben. Ezúttal Ausztriából voltam itt ugyanazokért izgatottan, egyébként itt is meggyaláznak

konok szilágysági magyarságom miatt. Itt és most, ott lehettem a legeredetibb helyszínén az olimpiai játékok szent kerületében,

Elisz tartományában. Rég vágytam ezekre a pillanatokra, hogy ott legyek ahol legforróbb a levegő és annak szurkolhatok akinek akarok, kiabálhatom a „Hajrá magyarok“-at, szívem szerint.

Olcsó szálláshelyem miatt, lehetővé vált, többféle helyszíni összecsapás megtekintése.

Természetesen az óváros legfontosabb művészet történeti

érdekességeit sem hagyhattam ki, bámultam vagy fényképeztem időt beosztva vagy nem osztva, céltudatosan vagy szédelegve, ott voltam, lehettem a

Zeusznak szentelt nemzeti szentély közelébe és találkozhattam az ókori és a jelenkori országainak Olimpikononaival. Egyik legkedvesebb élményemmé vált az

a pillanat, mikor az izgalmas horvát-német, férfi kézilabda meccs szünetében, több német szurkoló megközelített és hirtelen felém tartva villogtatták, kattogtatták fényképezőgépeiket. Hátra fordulva láttam,

mögöttem sorban csinos mosolygó, nevetgélő lányok ülnek, nyakukba akasztva egy-egy igazi aranyéremmel, nem hagyhattam ki a lehetőséget. Ekkor megkérdeztem a már szemben, magasabban ülő frissen

avatott Olimpikont, hogy én is lefényképezhetem-e, mosolyogva válaszolt igent és már emelte is aranyérmét mindjárt az arca elé.

Arra kértem maradjon csak ülő eredeti helyzetében

mert a lecsüngő csillogó érem a legerotikusabb részét, takarta valamennyire, szoknyája alatt, lezserül szét-tárt, csinos combjai között. Mosolyogva engedett kérésemnek. Én fény-

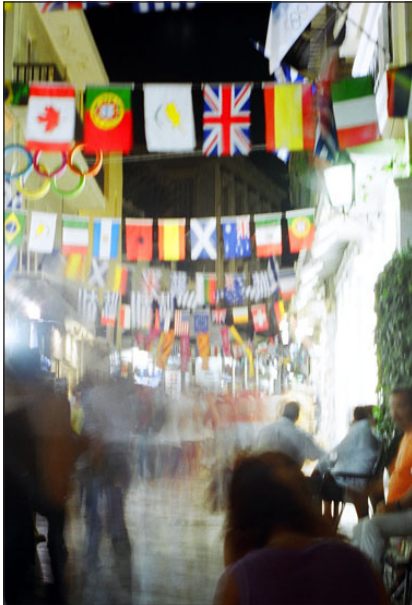

4

képezőgépem hosszú objektívét, szemem előtt tartva, próbáltam célba állítani az élességet, körülöttem hangos nevetés és taps követte, kényesen forró, de sikeres próbálkozásom. Lám, lám

ezen az Olympián nekem is kijutott a sikerélményből, amit az egyik legcsinosabb német

gyeplabda csa-

pat Olympikon-Vénuszának köszönhetek. Az idő egybemosta az ókort az adott pillanattal. Nem győztem kapzsin magamba szívni levegőjét, botladozva, fényképezni, jól, rosszul, hangulatát ezeknek a békebeli csatározásoknak e transzcendens találkozásban ebben a világ egyik leglátványosabb városában. Sokat gondoltam szeretteimre, gyerekeimre, barátaimra, mert nem tudtam a helyszínen megosztani velük ezt az érzést, ezért fogadjátok sok szeretettel tőlem ezt az elkésett de nem megkésett levelet, november elején, hogy ti is, mások is kedvet kapjatok a nemzetek kötelékében őszintén teljes szívből bátorítani mindig, mindenhol, mieinket kedvenceiket.

Az attiki földalatti állomás mellett laktam, sokszor azon morfondiroztam, hogy Attila és Attiki neve, nem véletlenszerű összecsengés. A magyar nyelv, szerkezetében egyik legősibb nyelv, szavak szerkezete bizonyítja ezt. Nyelv amely átütött az Atlantisztól az ókori nyelveken és a Kárpátmedencében szunnyadt évezredek át. Magába olvasztotta az ide beáramló, honfoglaló népcsoportok nyelvét. Keveredésük átütő erejének

gazdagodására szolgáltak, jöjjön az bármelyik égtáj felől. Ez az az erő, amiért a körülöttünk lévő nagy nyelvcsaládok, képtelenek voltak mindeddig beolvasztani.

Itthon is „Otthon vagyunk!“, maradunk!

Barátaim mi össze tartozunk! U.I. A bicskámát egyik alkalommal elkobozták, többé nem került elő és nem is volt rá szükségem!

Baráti szeretettel üdvözlök titeket Pongrácz, aki újra él!

Ez volt Athén '04! **Hajrá magyarok! Hajrá Magyarország!**

